РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЗАВ'ЄР

Мені завжди подобається чути, як дорослі чоловіки благають про помилування.

У мої триста років убивства допомагають хоч трохи урізноманітнити життя. Навіть не знаю, що це про мене говорить.

— Довбаний ти псих! — кричить на підлозі огидний пузатий чоловік, тримаючись за той обрубок, що нещодавно був його ногою.

Жирне волосся обліплює його лице. Він кричить, і з його рота вилітає слина — загроза для моїх бездоганно чистих черевиків.

Я дивлюся на цю свою нещодавню покупку, до якої вже прикипів усією душею, і хмурюся. Роблю крок назад, щоб уникнути потенційних інцидентів.

Сміючись, я хитаю головою та відповідаю:

— Чув і гірше. І обережніше зі взуттям.

Не хочу, щоб на нього потрапила навіть краплина його огидних тілесних рідин. Не тому, що боюся залишити на собі ДНК чи інші докази… Це просто така гра — перевірити, наскільки чистим я зможу вийти із ситуації.

До того ж я не люблю кров, якщо тільки не п'ю її. Та навіть тоді моя вибагливість не має собі рівних.

Оглядаючи приміщення, я зупиняюся на мить, щоб оцінити результат своєї роботи. Калюжі крові та відірвані кінцівки розкидані по всій підлозі складу. Відрубані голови, вибиті зуби та пошматовані кишки висять, неначе ялинкова мішура. Із банди, що налічувала сорок чоловіків, лишився тільки один; картина переді мною — кривавий шедевр.

Посміхаючись єдиному вцілілому, я починаю повільно наближатися до нього. Мої кроки лунають у бетонній коробці. Єдині звуки, крім цього, — стукіт дощу за вікном і важке дихання мого нового знайомого, який незабаром помре.

Він кричить, коли я наближаюся, очі його розширюються від страху.

Ох, як же я люблю, коли вони кричать. Саме жах у їхніх очах підживлює мене… усвідомлення того, що чоловіки, які накоїли стільки страшних звірств, нарешті відчують бодай дещицю того, що відчували їхні жертви.

— Нащо ти це робиш? — ридає чоловік, намагаючись відповзти назад. Однак його зусилля марні. Він тільки прискорює кровотечу з перерізаної стегнової артерії — наближає себе до злуки зі своїми товаришами в потойбіччі.

— Гадаю, ти здогадуєшся, Пітере. — Я демонстративно облизую ікла та ховаю руки в кишені, повільно рухаючись уперед.

Як же мене веселять ці знущання з *могутніх* людей. Подумки я пирхаю від цього слова.

Вони всі аж надто жалюгідні, ще й ламаються, тільки-но я їх схоплю. А щоб сильно, по-справжньому побитися… такого в мене не було вже понад століття.

— Прошу! Благаю! — Соплі витікають із його носа, запах тіла в'їдається в мозок, і я кривлюся. Чоловік уже блідий, наче попіл, і не лише від страху. Його час добігає кінця… і він це знає. — Я зроблю все, що хочеш! Тобі потрібні гроші? Зброя? Наркотики? Клянуся, я можу дістати все. У мене є зв'язки, — благає він, витягнувши руки вперед. Кров і далі розтікається перед ним. Серцебиття сповільнюється. Очі тьмяніють.

— Гм-м-м… — Я постукую вказівним пальцем по підборіддю й удаю, ніби обмірковую пропозицію. — Зможеш дістати все-все для мене? — глузую я. — Із грошима зараз сутужно…

Він енергійно киває.

— Так! Лише подзвоню одному, і все організуємо.

Кумедно. Навіть перед неминучою смертю він покладається на благання, ніби щось ще можна зробити. Обожнюю, коли в їхніх очах спалахує маленький вогник надії, якраз перед тим, як я його здмухну.

— У тебе залишилася… — я дивлюся на зап'ястя, на якому немає годинника, — хвилина, Пітере. Зберися. Ти ж тільки марнуєш наш час.

— Оберни мене! Перетвори на такого… як ти.

То ось чому він торгується.

Я навіть не намагаюся стримати сміх, що рветься з глибини грудей.

Певно, за три століття життя — чи як це правильно назвати — моє почуття гумору стало дещо дивним. Зрештою, я не можу покладатися на те, що поліція справді виконуватиме свої обов'язки. Мені нудно. Тож чому б не допомогти їм із прибиранням вулиць? Особливо коли водночас можна влаштувати власний невеличкий безлад?

Я підіймаю з підлоги телефон, який перед тим відкинув ногою, і віддаю його чоловіку. Водночас виймаю з відрубаної кінцівки попередньої жертви іржаву свинцеву трубу та вдаряю нею по Пітеровій руці — а він кричить, волає від болю й упускає телефон.

Пристрій падає на бетонну підлогу. Екран розбивається.

Які вони, в біса, крихкі.

Люди.

Їхні речі.

Усе це.

Але ж не я.

— Чорт! — Сльози ллються лицем чоловіка — геть як краплі дощу на вікнах довкола. Він ридає й обіймає свою руку. — За що? Прошу, прошу, прошу, не вбивай мене! У мене дружина.

— Ти справді думав, що твоя жалюгідна пропозиція мене зацікавить? — Клацаю язиком, нахиляю голову набік. — Я в цьому світі довше, ніж ти можеш собі уявити. Я маю доступ до будь-чого, що ти запропонуєш, і навіть більше.

Зітхаю. Час сплив.

— Я сподівався, ти влаштуєш мені ціле шоу, Пітере. — Цокаю язиком і грайливо погрожую пальцем. — А ти мені про дружину? Викликаєш співчуття? Багато ти про неї думаєш, коли потураєш наркоторгівлі на вулицях? Або коли викрадаєш молодих дівчат і продаєш їх? Чи ти згадуєш про неї лише тоді, коли це може врятувати твою жалюгідну дупу? — Я приглядаюся до своїх ідеально доглянутих нігтів. — Б'юся об заклад, ти її навіть не кохаєш… Шкода! Кохання — це єдине, що робить життя цінним, Пітере.

Колись і я кохав, але дівчина виявилася божевільнішою навіть за мене, тож довелося злитися з тієї історії. Відтоді

я не мав серйозних стосунків, але романтика не покинула мого… ну, в мене немає серця, тож я не впевнений, що саме вона не покинула… але я все ще романтик. Десь там.

А Пітер невтомно благає про помилування. Я закочую очі. Завжди чомусь ці «міцні» хлопці зриваються на сльози й белькочуть, як пташки. Псують мені всю забаву.

Раптом мої вуха вловлюють виття далеких сирен.

— Прощавай, Пітере.

Він усвідомлює, що саме я сказав: його очі розширюються, і вже за мить… голова котиться бетонною підлогою. Із гучним плюском вона вдаряється об іншу, і я посміхаюся, дивлячись, як вони роз'їжджаються, мов кеглі.

— Страйк!

Сирени ближчають, та я знаю, що моя швидкість дасть змогу довести роботу до кінця. Хутко й обережно я збираю все необхідне та беруся за те, що вмію найкраще.

Розставивши голови саме там, де мені потрібно, я занурюю пальці в особливо густу калюжу крові й вимальовую свій фірмовий символ. Підводячись, витираю руки хусткою, яку поцупив у якогось Пітерового прихвосня, та кидаю її через плече. У вампірів немає відбитків пальців, тож ніхто мене не відстежить.

До речі, це ще одна дрібничка, що робить все таким цікавим: вони ганяються за примарою, за привидом, якого ніколи не зможуть спіймати.

Я швидко підіймаюся риштуванням і прямую до вікна, готуючись до втечі.

Саме час змусити копів трохи побігати колами, хоч вони й так тільки цим і займаються. Ідіоти. Стільки років ловлять мене, а могли б і надіслати букетик чи листівку з подякою.

Яскраві червоні, білі та сині вогні розливаються складом. Сирени такі гучні — аж щулюсь.

Цікаво, що б вони робили, якби довідалися, що знаменитий чиказький серійний убивця навіть не людина. Упевнений, їхні крихітні мізки просто не змогли б із цим змиритися.

Посміхаюся сам до себе і — коли вже вирішую зникнути в ніч, під покров блискавок та грому — зупиняюся. Не знаю, нащо, але я повертаюся до поліційної машини, яка з пронизливим звуком гальмує біля вхідних дверей складу.

Око вловлює блиск каштанового волосся. Темними, немов воронячі крила, хвилями воно спадає на жіночі плечі. Завмираю. Зачаровано спостерігаю, як вона виходить із машини, як темні вузькі джинси та чорні чоботи увиразнюють її стрункі ноги. Авжеж, я не вперше бачу привабливу жінку, але до цієї мене тягне, наче магнітом. Хочеться відкинути її волосся назад — воно ж бо липне до обличчя, мокре від проливного дощу. Суворі очі окреслюють сцену. Складно визначити, якого кольору райдужки її очей. Вампіризм — не ліки від усього, і мій поганий зір не змінився після перетворення. Не те щоб я жалівся — окуляри мені вельми пасують.

Але одне я бачу точно: у її поведінці є щось чарівне. Вона сильна та водночас вразлива. Хотів би я відчути її запах… проте шторм і вся ця кривава мішанина ускладнюють задачу.

Моя реакція збиває мене з пантелику — ніколи ще я не відчував таких сильних емоцій до людини.

Це вже схоже на… *Ні, неможливо.*

Умостившись у темному кутку будівельних риштувань, я притуляюся спиною до стіни: спостерігаю, розминаю ноги, а не йду, як планував раніше. Урешті-решт, не такий уже й поганий видався вечір… Адже ось вона — знахідка: моя нова одержимість.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

СЕЛІН

Більшість двадцятишестирічних людей проводить вихідні з друзями в барі. А от я зараз стою перед дещо незграбною спробою зобразити смайлик із відрубаних голів і кінцівок.

Що за?..

Я нахиляю голову, геть спантеличена, намагаючись осмислити те, що бачу.

— Детективко Бреннан.

Я різко випрямляюся, почувши своє ім'я, — капітан Барнз вириває мене з трансу.

— Так, капітане? — Переступаю з ноги на ногу, кладу руки на стегна, повертаюся до нього обличчям.

Він почісує вуса.

— Розумію, що це твоя перша справа після підвищення, але мушу сказати: це не поодинокий випадок. Гадаю, тобі варто це знати.

Капітан Барнз — кремезний чоловік із імпозантною статурою. Коротко пострижене каштанове волосся, темні серйозні очі; самим своїм виглядом він ніби кидає виклик: «Тільки спробуй-но мене надурити». Не дивно, що він має найвищий